

РЕШЕНИЕ

№ 6758

гр. София, 17.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Георги Терзиев

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6883** по описа за **2021** година докладвано от съдия Ралица Романова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. В. З., ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния представител адвокат С. Д. С., срещу Решение от 20.05.2021 г., постановено по НАХД № 817/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 7-ми състав. С посочения съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 17-4332-020291/11.10.2017 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, и с което на основание чл. 185 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е неправилно и необосновано. Излагат се подробни съображения. Иска се отмяна на решението, като се постанови ново, с което да се отмени издаденото наказателно постановление.

Ответникът - СДВР, Отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 05.09.2017 г., около 16:00 часа, в [населено място], по ул. Ф. А., с посока на движение от ул. А. П. към ул. Самара Н. В. З. е управлявал лек автомобил А. А 8, с рег. [рег.номер на МПС], регистриран на името на В. В. на кръстовището с ул. А. П., при подаден сигнал със „стоп“ палка по образец на МВР, не се подчинява, като увеличава скоростта, след което е спрял на кръстовището с бул. А. М. и ул. Самара. Управляваният автомобил е с намалена прозрачност на предни стъкла (фолио), което води до намалена видимост. Констатираното е квалифицирано като нарушение на чл. 103 от Закона за движението по пътищата и като нарушение на чл. 105, ал.1 от ЗДвП. Съставен е АУАН бл. № 600775/05.09.2017 г., въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, с което на основание чл. 175, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на Н. В. З. са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 200 /двеста/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 103 от ЗДвП, и на основание чл. 185 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 20 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП.

След анализ на събраните доказателства, от Софийският районен съд е направен извод, че НП е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. По същество на спора въззивния съд е изложил съображения, че административнонаказателната отговорност на Н. З. е ангажирана правилно за нарушение на чл. 103 и чл. 105, ал.1 от ЗДвП, като е прието, че определеното наказание „глоба“ в максимално предвидения размер и „лишаване от право на управлява МПС“ в средния предвиден от законодателя размер съответстват на установената за конкретния случай тежест на нарушението. Изложени са мотиви, че тази санкция е наложена съвместно с друга, със същото наказателно постановление, за друго нарушение на ЗДвП. Също така и предвид представените данни за извършвани множество предходни нарушения на ЗДвП от същото лице. По отношение на санкцията за нарушението по чл. 105, ал.1 от ЗДвП е прието, че същата е законосъобразно определена на основание чл. 185 от ЗДвП.

Според нормата на чл. 103 от ЗДвП, при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Съответно санкцията за неговото неизпълнение е регламентирана с разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 4 от ЗДвП. Видно от нормата на чл. 103 от ЗДвП, изпълнителното деяние е отказът да се изпълни нареждане на органите за контрол или регулиране за движение. Следователно, за да е налице нарушение, е необходимо на първо място да е подаден сигнал и подаденият

сигнал да е бил възприет от водача на ППС и същият да не е спрял, т.е. бездействие обективизиращо, че не го е изпълнил. Подаването на сигнал за спиране със стоп палка, безспорно е разпореждане на контролен орган, по естеството си осъществено чрез конклюдентно действие, като в настоящия казус, това е и конкретната форма на разпореждане, обуславяща ангажиране на отговорността за нарушение по чл. 103 от ЗДвП. От събраните доказателствата по делото, както и от описанието на поведението на административнонаказаното лице се установява и фактът на възприемане на сигнала от водача, който вместо да спре за проверка, е продължил движението си. При определяне на наказанието са съобразени правилата, регламентирани с чл. 27 от ЗАНН, като законосъобразно съдът е взел предвид предходното поведение на жалбоподателя като водач на моторно превозно средство. Правилно е изводът на районния съд, че жалбоподателят е осъществил нарушението на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП. От събраните писмени и гласни доказателства пред въззивния съд безспорно се установява извършеното административно нарушение, поради което правилно е наложена и санкцията в законоустановения размер от 20 /двадесет/ лева на основание чл. 185 от ЗДвП.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на Софийски районен съд е валидно допустимо и правилно, не се установяват касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му, и същото следва да бъде оставено в сила

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, VII-ми касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 20.05.2021 г., постановено по НАХД № 817/2021 г. по описа на Софийския районен съд, 7-ми състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.